dosar nr. 2-24049773-05-3r-20062024 Judecătoria Cahul, sediul central
Judecător Bancov Evgheni

D E C I Z I E
în numele Legii

19 septembrie 2024 mun. Cahul
Colegiul specializat în contencios administrativ al Curții de Apel Cahul
în componența:
preşedintele şedinţei de judecată, judecător Movilă Vitalie,
judecătorii Pilipenco Serghei, Dvurecenschii Evghenii,

a judecat fără prezența părților, în ordine de recurs, cererea de recurs declarată de către Curcă Valeriu împotriva încheierii Judecătoriei Cahul, sediul central din 27 mai 2024, emisă în cauza de contencios administrativ la acțiunea depusă de Curcă Valeriu împotriva Biroului vamal Sud cu privire la anularea deciziei de regularizare nr. 42 din 01 februarie 2024 și deciziei de soluționare a cererii prealabile nr. 28/11-4372 din 02 aprilie 2024

C O N S T A T Ă :

La data de 07 mai 2024 Curcă Valeriu a depus *cerere de chemare în judecată* în instanța de contencios administrativ împotriva Biroului Vamal Sud cu privire la anularea deciziei de regularizare nr. 42 din 01 februarie 2024 și deciziei de soluționare a cererii prealabile nr. 28/11- 4372 din 02 aprilie 2024. Solicitând reclamantul Curcă Valeriu și suspendarea executării deciziei de regularizare nr. 42 din 01 februarie 2024.

Astfel, *la data de 27 mai 2024 de către Judecătoria Cahul, sediul central a fost emisă încheierea*, prin care a fost respinsă ca fiind neîntemeiată cererea reclamantului Curcă Valeriu cu privire la suspendarea executării deciziei de regularizare nr. 42 din 01 februarie 2024.

Și, nefiind de acord cu această încheiere, *Curcă Valeriu a depus cererea de recurs* solicitând admiterea recursului și casarea încheierii Judecătoriei Cahul, sediul central din 27 mai 2024 și emiterea unei noi hotărîri de admitere a cererii depuse.

În motivarea recursului menționând că, încheierea contestată a recepționat-o prin intermediul oficiului poștal la 03.06.2024 și consideră că încheierea contestată

nu este întemeiată şi urmează a fi casată aşa cum, instanța de contencios administrativ eronat a considerat că, cererea depusă nu este întemeiată.

Menționând recurentul că, în baza art. 172 și art. 214 Cod administrativ, instanța urma să admită cererea reclamantului și să dispună suspendarea deciziei de soluționare.

Astfel, recurentul Curcă Valeriu vine cu cerere către instanța competentă privind suspendarea executării actelor administrative contestate, în temeiul dispoziţiilor art. 172 Codul administrativ, prin care solicitată suspendarea executării Deciziei de Regularizare nr. 42 din 01.02.24 emisă de Biroul Vamal Sud. Or, în conformitate cu dispozițiile art. 214 alin. (2) Cod administrativ, instanța de judecată poate dispune suspendarea executării actului administrativ individual din motivele prevăzute la art. 172 alin. (2) Codul administrativ, din care considerente a solicitat suspendarea executării actelor administrative în modul cum a fost formulat în cererea depusă.

La fel, a menționat recurentul că, măsurile de protecție provizorie dispuse de către instanța competentă pot lua forma de suspendare a executării actului administrativ, în întregime sau parțial, prin care se dispune în totalitate sau parțial restabilirea situației care a existat la momentul adoptării actului administrativ sau la orice modificare ulterioară şi de impunere asupra administraţiei a oricărei obligații corespunzătoare, iar măsurile de protecție provizorie nu pot aduce în nici un fel atingere deciziei care urmează să fie luată de către instanța sesizată cu privire la contestarea actului administrativ.

Aplicarea măsurii de asigurare solicitate este rațională, temeinică şi în concordanță cu obiectul acțiunii, având ca scop preîntâmpinarea probabilității cauzării unui prejudiciu reclamantului prin demontarea panourilor publicitare pentru care termenul de valabilitate a autorizației a expirat, iar pârâtul nu recunoaște prelungirea tacită şi va asigura un echilibru just între interesele atât a reclamantului cât şi a pârâților. Menționând recurentul că, executarea unei hotărâri judecătorești reprezintă ultima etapă a procesului judiciar și constituie un drept consfințit cumulativ în art. 20 și 120 din Legea Supremă. Un act executoriu neexecutat sau, altfel zis, o justiție formală nu poate să asigure atingerea scopului de bază – protejarea drepturilor și libertăților omului, proclamate de actele normative naționale și internaționale. Efectul unei hotărâri judecătorești oferă creditorului dreptul de a-și satisface pe deplin creanța sau incubă obligația corelativă a debitorului de a executa dispozitivul hotărârii. Or, asigurarea acțiunii civile constă dintr-o totalitate de măsuri silite temporare dispuse de către judecător sau instanța de judecată la solicitarea părții interesate, menite să garanteze executarea efectivă a unei hotărâri judecătoreşti definitive.

Invocând recurentul că, aceste măsuri au următoarele particularități: sunt urgente (chestiunea privind aplicarea sau refuzul aplicării lor se soluționează rapid

şi într-o procedură simplificată): au un caracter temporar: au drept scop apărarea drepturilor patrimoniale ale solicitantului: urmează să fie în concordanță cu obiectul acțiunii.

Astfel, coroborând normele de drept enunțate la circumstanţele concrete ale cazului consideră recurentul că, instanța de fond eronat a dispus respingerea cererii privind aplicarea măsurilor de suspendarea executării actului administrativ contestat astfel încât, reieșind din cererea de chemare în judecată, cât şi potrivit materialelor cauzei, cu certitudine s-a constatat faptul că neaplicarea acestora duce la sechestrarea şi vânzarea bunurilor reclamantului.

Prin urmare, consideră recurentul că, instanța de fond a examinat chestiunea superficial, nu a atribuit o apreciere corectă circumstanțelor cauzei, nu a delimitat suficient de diligent pericolul care ar putea surveni atât în procesul de judecare a cauzei cât şi în procesul de executare a unei eventuale hotărîri, în cazul neaplicării măsurilor asigurătorii. Or, la adoptarea concluziei sale, instanța de fond urma să atribuie atenție deosebită specificului litigiului, raportat la valoarea acțiunii, dar şi la temeiurile de fapt şi de drept invocate de partea reclamantă. Sau, aprecierea instanței în vederea instituirii unei măsuri asiguratoriii, urmează a fi nu una abstractă, în acest sens, instanța este chemată să delimiteze chestiunile ce reflectă fondul cauzei, luând în vedere prezența pericolului de degradare, dispariție şi eschivarea în vederea executării unei eventuale hotărâri judecătoreşti, dar şi posibilitatea asigurării justului echilibru în vederea garantării drepturilor şi obligațiilor părților în proces.

În această ordine de idei, invocând recurentul că, consideră că, instanța de fond nu a atribuit şi suficientă aplicativitate reglementărilor procesuale prevăzute de art. 172, art. 214 din Codul administrativ şi nu a identificat corect scopul aplicării măsurilor de suspendarea executării actului administrativ în speță. Sau la caz, prima instanță urma să justifice raționamentele sale în vederea unor atare constatări. Or, măsurile de suspendarea executării actului administrativ constau de fapt în conservarea situației actuale la data înaintării cererii de chemare în judecată - până la soluţionarea litigiului, să înlăture oricare risc de natura sa împiedice executarea unei eventuale hotărâri emise în prezenta cauză.

În drept, cererea de recurs fiind întemeiată pe prevederile art. 6 CEDO, art. 172, art. 214 Cod administrativ, art. 423-427 Cod de procedură civilă.

Procedura de înștiințare a părților a fost executată integral.

Totodată, este de menționat faptul că, părților le-a fost expediată cererea de recurs menționată și prin înștiințarea nr. 2231 din 21 iunie 2024 le-a fost comunicat despre necesitatea prezentării referinței până la data de 10 iulie 2024. Și, așa cum, referința nu a fost depusă până la data stabilită, termen care este unul de decădere, colegiul judiciar a examinat cauza în baza materialelor dosarului.

Verificând materialele cauzei şi analizând în complex argumentele şi criticile invocate în recurs, Colegiul specializat în contencios administrativ al Curții de Apel Cahul conclude asupra necesității respingerii recursului depus de către Curcă Valeriu și menținerii încheierii primei instanțe.

În sprijinul concluziei enunțate Colegiul specializat în contencios administrativ al Curții de Apel Cahul punctează următoarele argumente.

Potrivit art. 195 Cod administrativ *„procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art. 169–171”*.

Conform art. 426 Cod de procedură civilă *”(3) recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului şi a referinței la recurs, fără examinarea admisibilității şi fără participarea părților”*.

În conformitate cu art. 241 Cod administrativ *”încheierile primei instanțe și ale instanței de apel pot fi contestate cu recurs, separat de hotărîre, în cazurile prevăzute de prezentul cod și de alte legi”*, iar potrivit art. 207 alin. (1) Cod administrativ *”dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs”*.

Potrivit art. 242 Cod administrativ*” recursul împotriva încheierii judecătorești se depune motivat la instanța de judecată care a emis încheierea contestată în termen de 15 zile* ***de la notificarea*** *încheierii judecătorești, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de judecată care a emis încheierea contestată transmite neîntârziat recursul împotriva încheierii judecătorești împreună cu dosarul judiciar instanței competente să soluționeze recursul.”*

La caz, încheierea contestată este emisă de Judecătoria Cahul, sediul central la data de 27.05.2024, pe care recurentul a recepționat-o prin intermediul oficiului poștal la data de 03.06.2024, iar cererea de recurs a fost depusă de către Curcă Valeriu la data de 13.06.2024 (f.d.49-63), deci fără omiterea termenului de declarare a recursului.

Astfel, colegiul specializat în contencios administrativ al Curții de Apel Cahul reține că, prima instanță, în urma examinării cauzei pendinte corect a conchis necesitatea respingerii ca neîntemeiată a cererii reclamantului Curcă Valeriu cu privire la suspendarea executării deciziei de regularizare nr. 42 din 01 februarie 2024.

Așa cum, potrivit art. 214 alin. (1) Cod administrativ *”suspendarea executării actului administrativ individual contestat poate fi solicitată de către reclamant instanței de judecată care examinează acțiunea de contencios administrativ. Reclamantul poate solicita instanței de judecată competente*

suspendarea executării actului administrativ individual pînă la înaintarea 3 acţiunii în contencios administrativ dacă autoritatea publica învestită cu soluţionarea cererii prealabile a refuzat suspendarea sau nu a soluţionat cererea de suspendare în termenul stabilit la art.172 alin.(3). Alin. (2) al aceluiaşi articol stabileşte că, instanța de judecată poate dispune suspendarea executării actului administrativ individual din motivele prevăzute la art.172 alin.(2). Alin. (4) al aceluiaşi articol prevede că, instanța de judecată decide cu privire la suspendarea executării actului administrativ individual printr-o încheiere susceptibilă de recurs, fără citarea participanților la proces. Dacă consideră necesar, instanța de judecată citează părțile pentru audiere în privința temeiniciei cererii de suspendare. Prevederile art.177 alin.(2) din Codul de procedură civilă nu se aplică".

Iar, în conformitate cu art. 172 alin. (2), lit. a), b) Cod administrativ *"motivele suspendării sînt existența unor suspiciuni serioase şi rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil; existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil"*.

În speță, din materialele cauzei se desprinde că, Curcă Valeriu a introdus pe teritoriul Republicii Moldova: la data de 26 august 2014 mijlocul de transport de model "BMW 530D", cu n/î *****, Vin Cod *****; la data de 10 octombrie 2015 mijloc de transport de model "Opel Astra G", cu n/î *****, Vin Cod *****, declarându-le prin acțiune în ordinea prevăzută de art. 184[1] Cod vamal, care până la data întocmirii procesului-verbal şi a deciziei asupra cazului de contravenție vamală nr. 963/23 din 29.08.2023 nu au fost scoase de pe teritoriul Republicii Moldova. În această ordine de idei, prin decizia de sancționare nr. 963/23 din 29.08.2023, a fost aplicată sancțiune sub formă de amendă în temeiul art. 44 alin. (2) Cod contravenţional, în mărime de 4 500 lei, pentru comiterea contravențiilor prevăzute de art. 287 alin. (17) Cod contravențional, şi, în conformitate cu art. 46, 287 alin. (17) Cod contravențional, art. 20 alin. (1), (2), art. 184[1] alin. (8) Cod vamal, Curcă Valeriu a fost obligat de a scoate în termen de 30 de zile de pe teritoriul Republicii Moldova unitatea de transport de model "BMW 530D", cu n/î *****, Vin Cod *****, şi unitatea de transport de model "Opel Astra G", cu n/î *****, Vin Code *****.

Procesul-verbal şi decizia de sancționare au fost remise în adresa lui Curcă Valeriu prin scrisoarea nr. 28/26-05/4476-06 din 29.08.2023, recepționate la data de 05.09.2023. Amenda a fost achitată la data de 07.09.2023, obligaţia de scoatere a mijloacelor de transport, însă nu a fost executată.

La expirarea termenului de 30 zile pentru executarea obligației de scoatere a mijlocului de transport, până la inițierea procedurii administrative, în adresa lui Curcă Valeriu a fost remisă înștiințare nr. 28/26-05/5639-06 din 13.10.2023, prin

care se aduce la cunoştinţă că Biroul vamal Sud iniţiază din oficiu procedura administrativă de stabilire şi încasare a drepturilor de import, potrivit prevederilor art. 184[1] alin. (8) Cod vamal nr. 1149/2000, recepționată la data de 19.10.2023. Dat fiind faptul că Curcă Valeriu nu a întreprins măsuri întru închiderea regimului vamal de admitere temporară, Biroul vamal Sud a emis decizia de regularizare nr. 42 din 01 februarie 2024, în temeiul art. 184[1] alin. (8), art. 129 Cod vamal, în vederea încasării drepturilor de import pentru mijlocul de transport de model ”BMW 530D”, cu n/î *****, Vin Cod *****, și mijlocul de transport de model ”Opel Astra G”, cu n/î *****, Vin Cod *****. Decizia de regularizare nr. 42 din 01 februarie 2024 a fost remisă în adresa reclamantului prin scrisoarea nr. 28/26-08/851-06 din 01.02.2024, recepționată la data de 09.02.2024.

Prin decizia de regularizare nr. 42 din 01 februarie 2024, a fost stabilită suma totală a datoriei vamale calculată spre încasare din contul lui Curcă Valeriu în mărime de 695 322,35 lei şi penalitatea în mărime de 51 353,71 lei, iar în totalitate 746 676,06 lei. În motivarea decizie de regularizare nr. 42 din 01 februarie 2024 emisă de Biroul vamal Sud este invocat faptul nerespectării condițiilor de derulare a regimului vamal de admitere temporară a mijlocului de transport declarat prin acțiune.

Nefiind de acord cu decizia de regularizare, Curcă Valeriu la data de 04 martie 2024 a depus o cerere prealabilă. La data de 02 aprilie 2024 Serviciul Vamal a emis decizia cu privire la cererea prealabilă nr. 28/11-4372, recepționată la data de 11 aprilie 2024, prin care a decis că: ”se respinge cererea f/nr. din 04 martie 2024 depusă de Curcă Valeriu privind dezacordul cu decizia de regularizare nr. 42 din 01 februarie 2024 (înregistrată în Serviciul Vamal cu nr. 6765 din 04 martie 2024); se modifică decizia de regularizare nr. 42 din 01 februarie 2024, în partea ce ține de calculul drepturilor de import, conform legislației în vigoare la data emiterii deciziei de regularizare, precum şi temeiului legal din rubrica 5 a deciziei de regularizare nr. 42 din 01 februarie 2024; se remite prezenta decizie Biroului vamal Sud pentru întreprinderea măsurilor ce se impun şi lui Curcă Valeriu pentru informare”.

La data de 10 aprilie 2024 Biroul vamal Sud a emis decizia de regularizare nr. 131 față de Curcă Valeriu. Prin decizia de regularizare nr. 131 din 10 aprilie 2024 au fost operate modificări în punctul 5 - Temeiul legal, prin excluderea prevederilor Codului vamal nr. 1149 din 20.07.2000, art. 1841 alin. (8), art. 129, Legea cu privire la tariful vamal nr. 1380/1997 Anexa nr. 2, suma datorie vamale în mărime de 695 088,59 lei şi penalizate în mărime de 51 336,45 lei, iar în totalitate 746 425,04 lei, nu a fost modificată.

Prin decizia nr. 159 din 22 aprilie 2024 cu privire la declanșarea procedurii de executare silită a datoriei vamale, emisă de șeful Biroului vamal Sud, se constată că Biroul vamal Sud solicită încasarea datorii vamale de la debitorul

Curcă Valeriu, în temeiul deciziei de regularizare nr. 42 din 01 februarie 2024 şi deciziei de regularizare nr. 131 din 10 aprilie 2024, în sumă de 746 425,04 lei. Reclamantul a solicitat suspendarea executării deciziei de regularizare nr. 42 din 01 februarie 2024 până la finisarea examinării cazului.

Astfel, reclamantul a solicitat suspendarea executării deciziei de regularizare nr. 42 din 01 februarie 2024.

În circumstanțele expuse, la caz, just a conchis instanța de fond că, obiectul suspendării actului administrativ îl constituie întreruperea temporară a unor activități sau dispoziții executorii, întreprinse de autoritatea publică în vederea realizării unui interes public. Astfel, în cazuri temeinic justificate și în scopul prevenirii consecințelor grave și ireparabile pentru reclamant, instanța poate interzice, aducerea la îndeplinirea unui act administrativ individual executoriu.

Este de menționat că, conform art. 26 alin. (4) Cod de procedură civilă *”egalitatea părților în drepturile procedurale este garantată prin lege şi se asigură de către instanță prin crearea posibilităților egale, suficiente şi adecvate de folosire a tuturor mijloacelor procedurale pentru susținerea poziției asupra circumstanțelor de fapt şi de drept, astfel încât nici una dintre părți să nu fie defavorizată în raport cu cealaltă”*. În acest sens, este de notat faptul că prima instanță just a stabilit circumstanțe de fapt și de drept la examinarea cauzei, iar soluția adoptată urmează să fie menținută, argumentele recursului manifestându-se a fi neîntemeiate.

Colegiul specializat în contencios administrativ reține că, la dispunerea suspendării actului administrativ urmează a fi constatate existența acelor temeiuri necesare a fi întrunite, invocate prin lege. La rândul său, atât cazul bine justificat în vederea confirmării incontestabile a existenței unor suspiciuni serioase şi rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil, cât şi paguba a cărei iminentă producere ar fi înlăturată prin suspendarea executării actului administrativ, trebuie să fie indicate și probate în concret, nu doar afirmate prin preluarea textelor de lege, așadar cert fiind instituită obligația probării faptului că existența acestor condiții nu se prezumă, ci trebuie dovedite de persoana lezată care a solicitat suspendarea executării actului administrativ.

În corespundere cu art. 11 Cod administrativ *”actele administrative individuale pot fi: acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat”*.

Suspendarea executării actului administrativ contestat poate fi admisă *dacă sunt întrunite una din condițiile* specificate la art. 172 alin. (2) Cod administrativ.

Colegiul specializat în contencios administrativ analizând soluția adoptată de instanța de fond prin prisma normelor legale invocate supra, consideră că întemeiat s-a pus accent și pe faptul că, suspendarea executării actului administrativ contestat

este o măsură cu caracter excepțional, prevăzută de lege, care poate fi admisă numai dacă sunt întrunite, una dintre condițiile prevăzute de lege: prezența suspiciunilor rezonabile în privința legalității actului administrativ contestat și existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile.

Deci, asigurarea acțiunii este condiționată prioritar de justificarea scopului acestei măsuri, la soluționarea chestiunii privind suspendarea actului administrativ, fiind necesar de a se lua în considerare toți factorii și interesele relevante și se dispune suspendarea actului administrativ numai dacă se constată că, actul este susceptibil de a cauza un prejudiciu iminent, ce ar putea fi ireparabil și dacă există temeiuri vădite privind ilegalitatea actului.

Astfel, suspendarea actului administrativ constituie o formă a asigurării acțiunii, instituție procesuală, care prevede un șir de măsuri ce garantează posibilitatea realizării pretențiilor din acțiune în cazul satisfacerii acesteia, fiind un mijloc eficient de protecție a drepturilor subiective ale participanților la proces. Și, analizând obiectul acțiunii în raport cu temeiurile suspendării executării actului administrativ individual – deciziei de regularizare nr. 42 din 01 februarie 2024, emisă de Biroul Vamal Sud, instanța de fond corect a considerat că, la caz, nu sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 172 alin. (2), lit. a), b) Cod administrativ, potrivit cărora poate fi suspendată executarea actului administrativ.

Colegiul specializat în contencios administrativ al Curții de Apel Cahul notează și faptul că, la examinarea cererii depuse de către Curcă Valeriu, instanța de fond întemeiat a stabilit că, la moment nu sunt suspiciuni serioase şi rezonabile privind legalitatea actului contestat. Or, reclamantul fiind titularul regimului vamal de admitere temporară, are obligația închiderii regimului vamal suspensiv, iar procedura de încheiere a regimului vamal de admitere temporară a mijlocului de transport declarat prin acțiune poate fi realizată prin scoaterea mijlocului de transport de pe teritoriul vamal sau după achitarea drepturilor de import.

La caz, prin decizia de regularizare nr. 42 din 01 februarie 2024 fiind calculată obligația vamală în mărime de 746 676,06 lei, ca urmare a neexecutării obligației de scoatere a mijloacelor de transport plasate în regimul vamal de admitere temporară din țară în termen legal.

Totodată, colegiul specializat în contencios administrativ notează că, just instanța de fond a stabilit că, nu s-a constatat că, actul administrativ individual respectiv este susceptibil de a cauza un prejudiciu iminent, ce ar putea fi ireparabil. Or, scopul aplicării acestui temei este crearea unui climat favorabil executării unei eventuale hotărâri judecătorești, astfel pentru a fi dispusă suspendarea executării actului administrativ contestat, persoana vătămată trebuie să dovedească temeinicia solicitării, precum şi faptul că suspendarea are drept scop prevenirea unui prejudiciu ireparabil.

Astfel, sub acest aspect, instanța de fond corect a concluzionat că, reclamantul Curcă Valeriu nu a argumentat existența pericolului eminent de producere a unor prejudicii ireparabile la executarea în continuare a actului administrativ. În acest sens, reclamantul trebuie să justifice pertinent și concludent survenirea pagubelor iminente, ca urmare a punerii în executare a actului contestat, prin analize concrete, probe exhaustive, din conținutul cărora să rezulte o atare concluzie, dar și legătura de cauzalitate directă a efectului execuțional al actului administrativ contestat raportat la pretinsele prejudicii survenite, caracterizate prin imposibilitatea în reparare, ori repararea acestora cu dificultate.

Mai mult o măsură executorie pecuniară în eventualitatea intervenirii acesteia este susceptibilă de a fi supusă procedurii de întoarcere a executării, astfel, nu este aplicabil la caz indicele de ireparabilitate a măsurii de executare susceptibile de a fi realizată în baza deciziei. Astfel, instanța de fond corect a menționat că, atât cazul existenței unor suspiciuni serioase şi rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil, cât şi paguba a cărei iminentă producere ar fi înlăturată prin suspendarea executării actului administrativ, trebuie să fie indicate și argumentate în concret, nu doar afirmate prin preluarea textelor de lege, așa dar cert fiind instituită obligația probării faptului că, existența acestor condiții nu se prezumă, ci trebuie dovedite de persoana lezată care a solicitat suspendarea executării actului administrativ.

În circumstanțele expuse, colegiul specializat în contencios administrativ al Curții de Apel Cahul reține că, prima instanță a constatat şi a elucidat pe deplin circumstanțele de fapt importante pentru soluționarea cererii cu privire la suspendarea deciziei de regularizare nr. 42 din 01 februarie 2024, a aplicat corect normele de drept material şi a respectat normele de drept procedural la judecarea cauzei.

În circumstanțele expuse, se desprinde faptul că, instanța de fond just stabilit că în motivarea pretențiilor Curcă Valeriu nu a argumentat necesitatea de admitere a cererii de suspendare a actului administrativ și anume, care este motivul ce a stat la baza pretențiilor formulate, care sunt prejudiciile ireparabile care vor fi aduse reclamantului în cazul executării deciziei de regularizare. Or, în acest sens, la înaintarea acțiunii, reclamantul nu a justificat care este posibilitatea survenirii pagubelor iminente, ca urmare a punerii în executare a actului, caracterizate prin imposibilitatea în reparare, iar inexistența unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual, cât și paguba a cărei iminentă producere ar fi înlăturată prin suspendarea executării actului, constituie incontestabil legalitatea emiterii încheierii, prin care s-a stabilit necesitatea respingerii cererii Curcă Valeriu privind suspendarea deciziei de regularizare.

Or, în acest sens, nu se poate trece cu vederea faptul că, potrivit art. 171 Cod administrativ *”(4) actele administrative individuale sînt executorii din momentul*

survenirii obligativității lor, cu excepția cazului cînd executarea lor este suspendată prin decizia autorității publice sau prin act judecătoresc de dispoziție. Dacă se depune o cerere de suspendare a executării actului administrativ individual, acesta poate fi executat doar după soluționarea cererii respective”.

Mai mult ca atât, la art. 129 Cod vamal este stipulat că, *”(6) neplata în termen legal a obligației vamale atrage, în mod suplimentar, suspendarea dreptului de plasare a mărfurilor şi/sau mijloacelor de transport în destinații vamale de către plătitorul vamal respectiv pînă la stingerea obligației vamale, în condițiile stabilite prin reglementările vamale. În caz de litigiu, contestarea obligației vamale suplimentare ori atacarea în instanța judecătorească a deciziei organului vamal nu suspendă încasarea obligației vamale şi aplicarea de măsuri suplimentare potrivit prevederilor prezentului cod, cu excepția cazului în care reglementările unor legi speciale prevăd în mod expres acest lucru”*.

Ținând cont de faptul că, încheierea primei instanțe este întemeiată şi legală, iar motivele invocate în cererea de recurs sunt neîntemeiate, Colegiul specializat în contencios administrativ al Curții de Apel Cahul ajunge la concluzia de a respinge recursul declarat şi de a menține încheierea primei instanțe. Or, la caz, în urma examinării recursului s-a stabilit faptul că, întemeiat s-a conchis necesitatea respingerii ca fiind neîntemeiată cererea reclamantului Curcă Valeriu cu privire la suspendarea executării deciziei de regularizare nr. 42 din 01 februarie 2024, emisă de Biroul Vamal Sud.

Conform art. 243 alin. (1), lit. b) Cod administrativ *„examinînd recursul împotriva încheierii judecătoreşti, instanța adoptă una dintre următoarele decizii: ... respinge recursul”*.

În baza celor expuse, potrivit prevederilor art. 243 alin. (1), lit. b) Cod administrativ, Colegiul specializat în contencios administrativ al Curții de Apel Cahul

D E C I D E :

Se respinge ca nefondat recursul declarat de către Curcă Valeriu.

Se menține încheierea Judecătoriei Cahul, sediul central din 27 mai 2024, prin care a fost respinsă ca fiind neîntemeiată cererea reclamantului Curcă Valeriu cu privire la suspendarea executării deciziei de regularizare nr. 42 din 01 februarie 2024.

Decizia este irevocabilă de la emitere.

Preşedintele colegiului, judecătorul Movilă Vitalie

Judecătorii Pilipenco Serghei

Dvurecenschii Evghenii